

POVEȘTI CU TÂLC

MAIMUȚICA ȘI VEVERIȚA
și alte povești

Text și ilustrații: Cătălin Nedelcu

Maimuțica și veverița

Demult, într-o pădure îndepărtată, se porni o ploaie torențială. Parcă cerul s-a rupt în două. Speriată de tunete și fulgere, o maimuță căuta să se adăpostească sub un copac mai stufos. Găsi acolo o tufă de brusturi cu frunze mari, care o puteau proteja cât de cât de furia naturii. Când să intre la adăpost, doi ochi curioși o priveau din întuneric. Era o veveriță zgribulită, care se ascundea și ea de ploaie.

Maimuțica era bucuroasă că a găsit companie, ca să treacă mai ușor timpul, până se oprește urgia. Din vorbă în vorbă, maimuța zise:

— Veverițo, n-ar fi mai bine să ne facem mâine un adăpost?

— Ce idee bună! zise veverița. Eu am să-ți aduc crenguțe și tu le împletești să faci o căsuță.

A doua zi dimineața, un soare puternic încălzi pădurea și cele două prietene, amorțite de frig, începură să zburde bucuroase prin copaci. S-au întâlnit pe la amiază într-un alun și maimuța întrebă:

— Veverițo, ne apucăm de construit căsuța?

— Nici nu m-am dezmoțit bine, răspunse ea, să ne mai jucăm puțin!

Și, țuști! în alt copac. Începură să se hârjonească și să se alerge prin toată pădurea. Târziu, când prinse a se întuneca, s-a lăsat frigul și ploaia s-a pornit să cadă. Prietenele jucăușe s-au întâlnit la locul știut, sub tufa de brusturi.

— Din cauza ta stăm plouate și zgribulite aici! zise maimuța cu reproș. N-ai vrut să ne facem casă!

— Promit că mâine o să te ajut! răspunse veverița.

Dar, în zori, când soarele strălucea și încălzea natura, au uitat amândouă și de ploaie și de frig. Goana prin copaci a reînceput și nimeni și nimic nu le putea opri din zbenguială. Și probabil că așa fac și în ziua de azi: ziua se joacă neobosite, iar seara își promet că odată și-odată tot vor face o căsuță împreună.

Negustorul și vecinul său

Demult, într-o țară îndepărtată, un negustor de stofe se pregătea să plece într-o călătorie. Toată munca lui de o viață era un cufăr plin cu aur, pe care-l ținea în casă. Negustorul locuia singur așa că îl rugă pe vecinul său, un om cumsecade, să îl ajute.

— N-aș vrea să car aurul după mine, din cauza hoților, dar nici să-l las în casa nepăzită nu e o idee bună. Ține-l la tine până mă întorc și am să te răsplătesc cum se cuvine.

— Mergi fără grijă, îi spuse vecinul. O să am grijă de el ca și cum ar fi al meu.

Negustorul plecă liniștit, își rezolvă treburile și peste o lună se întoarse acasă. Cum ajunse, merse direct la vecin.

